

نداشتن‌ها یا از دست دادن‌های ما | فقدان در دنیا ثروتی برای آخرت است

نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها تبدیل به ثروتی در آخرت می‌شوند

همه ما تجربه از دست دادن دوست داشتنی‌هایمان را داشته‌ایم. ثروت، دارایی یا جایگاهی که سال‌ها برای به دست آوردنش زحمت کشیده‌ایم و ناگهان بر باد رفته، تندرستی و سلامتی که از داشتنش خوشحال بودیم و در اثر بیماری یا حادثه‌ای آن را از دست داده‌ایم، خانواده یا دوستانی که از بودنشان احساس آرامش می‌کردیم و حالا دیگر بین ما نیستند.

شاید هم در شرایطی هستیم که دنیا بر وفق مرادمان نیست، مثلاً آن‌طور که می‌پسندیم، زیبا نیستیم یا قد و قواره مناسبی نداریم، یا با وجود تلاش‌هایی که داشته‌ایم، از موقعیت اجتماعی یا مدرک مناسبی برخوردار نیستیم، یا در خانواده‌ای متولد شده‌ایم که با مشکلات مختلفی سر و کار دارند، یا از شأن اجتماعی مناسبی برخوردار نیستند، یا صاحب ماشین یا خانه مورد علاقه‌مان نیستیم و هزاران مسئله دیگر.

احتمالاً دلیل اصلی ناراحتی ما در این شرایط حسرت، احساس خسران و یا کمبودی است که در اثر این نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها به ما دست می‌دهد، شاید به نوعی تصور بازنده بودن می‌کنیم. حالا اگر به ما بگویند که تمام این **بلاها و سختی‌ها**، نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها در جایی در نظر گرفته شده و برای شما ذخیره می‌شوند، چه تغییری در حس ما ایجاد می‌کند؟ طبیعتاً احساس حسرت یا ضرر کمتری خواهیم داشت و نداشتن یا از دست دادن این نعمت‌ها را راحت‌تر می‌پذیریم، اما هنوز این سؤال باقی می‌ماند که چگونه این امور برای ما ثروت محسوب می‌شوند؟

نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها دارایی ما هستند

شاید اگر به درستی با ابعاد مختلف وجود خود آشنا نشده باشیم و یا وجود این ابعاد گوناگون را باور نکرده باشیم، تشخیص این که چه اموری کاذب هستند و چه اموری حقیقی محسوب می‌شوند، کار سختی باشد، اما اگر بعد انسانی وجود خود را به عنوان تنها حقیقت موجود پذیرفته باشیم و این دانایی در وجود ما نهادینه شده باشد، با کمی توجه و دقت درمی‌یابیم که تمامی نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها، مربوط به ابعاد پایینی و غیر انسانی وجود ما می‌شوند. به همین دلیل هم از دست دادن آنچه به آن علاقه داشته‌ایم و یا نداشتن چیزی که برایمان دلنشین است، اگر میلی از امیال بخش‌های پایینی وجودمان باشد، در مقابل بزرگترین دارایی انسانی وجود ما که همان حقیقت جاودانه وجود ماست، حقیر و ناچیز بوده و اصالت ندارد.

به عبارت دیگر، هر چیزی که در این دنیا از دست داده‌ایم و مربوط به بعد انسانی ما نبوده، معادل صادقی در آخرت دارد و با از دست دادن، از بین نمی‌رود. سختی‌هایی که در طول زندگی متحمل شده‌ایم، بیماری‌هایی که به آنها مبتلا شده‌ایم، دشمنی‌ها، ناحقی‌ها، توهین‌ها یا تحقیرهایی که شده‌ایم، هرچند خودمان در به وجود آمدنشان بی‌تقصیر نبوده باشیم، همه به عنوان ذخیره یا ثروتی برای ما در نظر گرفته می‌شوند. البته این به معنای عدم تلاش ما برای برطرف کردن مشکلات و سختی‌ها نیست؛ اما از آنجا که این دنیا دنیای چالش‌ها و تعارض‌هاست، ما همیشه با شرایطی روبه‌رو می‌شویم که با خواسته‌ها و نیازهای ما در تضاد است و در چنین شرایطی تمام نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها مانند ذخیره‌ای برای آخرتمان در نظر گرفته می‌شوند.

چرا به این ثروت‌ها نیاز داریم؟

بدون درک عظمت و گستردگی آخرت یا ابدیتی که قرار است باقی زندگی خود را در آن سپری کنیم، احتمالاً برایمان سؤال می‌شود که کارکرد این ذخیره‌ها چیست و یا اصلاً چرا به این همه ثروت نیاز داریم؟ در واقع اگر آخرت هم مانند رحم مادر

محیط کوچکی بود یا بنا بود مدت کوتاهی را در آن بگذرانیم، این قدر نگران ثروت و دارایی‌هایی که به آن احتیاج خواهیم داشت، نبودیم. اما حقیقت اینجاست که ما با آخرتی مواجهیم که میلیاردها برابر بزرگ‌تر از دنیای کنونی ما بوده و تا ابد هم قرار است در آن زندگی کنیم؛ در نتیجه دارایی‌های ما هم باید متناسب با این بزرگی و تداوم وسعت داشته باشند.

برای درک بهتر این مفهوم کافی‌ست کمی به رفتارهای خود در موقعیت‌های مختلف دقت کنیم. قاعدتاً وسایلی که برای یک مسافرت یک روزه برمی‌داریم با وسایلی که برای یک مسافرت یک ماهه برمی‌داریم یکسان نیستند؛ یا ضیافتی که برای صد نفر تدارک دیده شده با مهمانی‌ای که برای یک نفر تدارک دیده شده، به میزان یکسانی از لوازم احتیاج ندارند. ما همان‌طور که برای گذراندن زندگی خود در دنیا به مال و دارایی نیاز داریم، در نظام معنوی آخرت هم به دارایی نیازمندیم و تنها شکل و نوع این دارایی‌ست که بنا بر شرایط و ویژگی‌های محیط و مدت زمان اقامت‌مان در آن تغییر می‌کند، در واقع بدون کسب این دارایی زندگی ما عملاً مختل شده و چه در دنیا و چه در آخرت دچار اضطراب و پریشانی می‌شویم.

درست است که سایر اعمال ما هم قابلیت تبدیل شدن به ثروت و دارایی برای آخرت را دارند، اما نیت خالص و حضور قلبی که آنها را تبدیل به دارایی کند، به راحتی محقق نمی‌شود. این در صورتی‌ست که درد، بیماری، نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها قطعاً برای ما آورده‌ی زیادی خواهند داشت؛ که البته میزان این فقدان‌ها، سختی‌ها و مشکلات هم متناسب با میزان تحمل هر یک از ما متفاوت خواهد بود.

در این مقاله از سختی‌ها، از دست دادن‌ها و شرایط نامطلوبی که ممکن است در زندگی هر یک از ما پیش بیاید، صحبت کردیم. گفتیم از آنجا که این نداشتن‌ها یا از دست دادن‌ها مربوط به بعد انسانی ما نمی‌شوند، کاذب بوده و اصالت ندارند، اما هر امر کاذبی در دنیا معادل صادقی در آخرت دارد. پس تمام این فقدان‌ها و مشکلات مانند ذخیره و ثروتی برای آخرت ما محسوب می‌شوند و ما اگر درکی از عظمت و ابدی بودن آخرت داشته باشیم، قطعاً نیاز به داشتن چنین ثروت‌هایی را احساس می‌کنیم.

آیا شما تا به حال از این جنبه به فقدان‌های دنیا نگاه کرده بودید؟ نظرات خود را با ما در میان بگذارید.